

Socialdemokratiet, at det demokratiske Samarbejde med det radikale Venstre ikke længere er muligt? Da vil det rejse sig som et Spørgsmaal: Hvor har det radikale Venstre da nægtet at vandre ad Demokratiets Veje? Og her vil det ikke være muligt for Socialdemokratiet, saa lidt som det har været det for Ministeriet i Dag, at paapege noget Punkt, hvor en Nægtelse har foreligget. Derfor vil Ansvarret efter min Mening ogsaa blive tungt for den, der har Skylden for, at der gøres Skaar i den demokratiske Udvikling her i Landet i Fremtiden, og derved hindrer, at den Bom kan sprænges, som spærrer for et samlet Demokratis Villie i den Sag, som jo alligevel stadig i Befolkningen opfattes som den store Sag: at afføre Danmark dets militære Rustning.

Erhvervsministeren (Stævning): Det ærede Medlem Hr. Slebsager gjorde en Bemærkning i Anledning af „Aalborg Amtstidende“s interessante Artikel, idet han oplyste, at Venstre havde sin stærke Mand placeret oppe i Aalborg. Ja, det er i hvert Fald en Nyhed for mig, for i 1920—24 hørte jeg, at de stærke Mænd sad i Regeringen. Nu læser jeg oppe fra Aalborg, at den Regering var ikke meget værd, for den nye Venstregering skal ikke være Ministeriet fra 1920—24. Der maa altsaa være en Champion, der har overvundet de stærke Mænd fra 1920—24.

Det ærede Medlem talte atter om Industriraadets Standpunkt til Tilskudslovgivningen og mente, at den Tilslutning, de havde ydet i Fjor, var meget kølig. Heri maa det ærede Medlem aabenbart tage fejl. I og for sig kan det være ligegyldigt, hvad der skete i Fjor, men naar det ærede Medlem gerne vil opholde sig derved, minder jeg ham atter om, hvad jeg har gjort nogle Gange før, at der mødte tre udmærkede Repræsentanter for Industriraadet i Folketingets Udvalg om Sagen, nemlig de Herrer Direktør Dessau, Direktør Olesen og Direktør Hartz, og de havde Ordet alle tre og bad alle tre indstændigt Udvalgets Venstre og Højremænd om at gennemføre det Lovforslag, der forelaa; de kunde ikke gøre det mere indtrængende, end det skete, og deres Tilslutning til Lovforslaget var saa varm, saa jeg sjælden har set Folk udefra give et Lovforslag varmere Tilslutning, end det fik (Afbrydelse af Slebsager). Disse var Repræsentanter, Udsendinge fra Industriraadet, kom paa dettes Vegne og talte paa dettes Vegne.

Det ærede Medlem gjorde paa ny en Bemærkning om den Formueafgift, som

har hans særlige Sympati. Jeg blev ikke rigtig klog paa, hvad det ærede Medlem egentlig vil. Nu henviser han til, at jeg skal have sagt, at en saadan Formueafgift, som kun rammer dem, der har tjent ved Kronestigningen, ikke er mulig at gennemføre, og det har jeg vist sagt: at jeg efter de Undersøgelser, der var foretaget, maatte anse det for vanskeligt eller umuligt eller saadant noget lignende. Men det ærede Medlem, som i Dag har taget til Orde for en saadan Formueafgift, maa altsaa have en Formodning om, at det alligevel kan lade sig gøre, for det kunde da aldrig falde ham ind at staa her og udtale sin Sympati for noget, der var umuligt. Det ærede Medlem maa med det Kendskab, han selvfølgelig har til Beregninger, have dannet sig sin egen Mening og maa altsaa mene, at en Formueafgift kan laves paa den og den Maade, og det, som interesserer mig, er at faa at vide, ikke, at det ærede Medlem har Sympati for noget saadant — for det fik jeg tilstrækkelig tydeligt at høre —, men hvad det ærede Medlem vil bruge den Formueafgift til, naar han faar den. Skal det være til at bekæmpe Arbejdsløsheden eller til at lette Skattebyrden for Overklassen? Hvad er Meningen med den Formueafgift, som han har Sympati for, og som jeg formoder, han vil gennemføre, hvis han faar Magt dertil i de kommende Tider. Selv om han ikke kommer med i det nye Ministerium, som jeg læser i „Aalborg Amtstidende“, vil han dog indenfor sit Parti kunne gøre et og andet gældende i saa Henseende. Jeg beder det ærede Medlem løfte Sløret for, hvad der tænkes paa med den Formueafgift, som har det ærede Medlems Sympati. Hvad skal den bruges til, naar den en Gang kommer fra Sympatiens ud i Virkelighedens Verden?

Det ærede Medlem forsikrede sluttelig, at Venstres Standpunkt var det mest positive. Der var et æret Medlem, der kom til mig og sagde: Mon han ikke har forvekslet positiv og konsekvent, thi positivt er det ærede Medlems Standpunkt som bekendt ikke; men konsekvent er det. Konsekvent Nægtelse af alt positivt Arbejde for at indskrænke Arbejdsløshed og Erhvervs-krise, og konsekvent er det i Henseende til at kræve som den eneste Indsats: Lønnen ned for Tjenestemænd og Arbejdere. At det ærede Medlem nærer Forventning om, at dette positive Standpunkt nok skal vinde Tilslutning, tror jeg er overdrevent. Jeg nærer ikke Tvivl om, at alle Smaafolk vil vide at vurdere dette saakaldte positive Standpunkt, dette konsekvente Standpunkt,